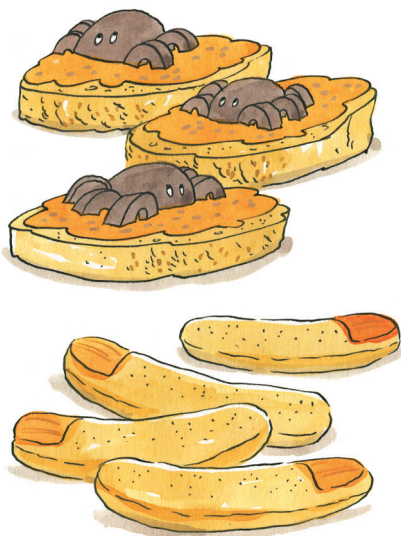

Cel mai mult și mai mult, Iosifel își dorea să fie vampir. Fusese atât de frumos la petrecerea de Halloween de la grădiniță, încât și-ar fi dorit să fie Halloween tot anul, să mănânce felioare de pâine cu pateu și păianjeni de mășline deasupra și să stea îmbrăcat în mantia neagră pe care i-o confectionase mama. În plus, tot mama comandase la patiserie niște pișcoturi cu un fel de unghie roșie în capăt, de ziceai că-s degete. Ancuța s-a speriat teribil!

Tata a bombănit că ce atâta cheltuială pentru o prostie, astea sunt sărbători inventate ca să cheltui bani, iar mama a zis cum, necum, bine că sunt sărbători, și a investit încă zece lei într-o pereche de dinți de plastic, cu colți de vampir.

În dimineața petrecerii, înainte să plece la grădiniță, l-a aranjat la milimetru și aproape că s-a topit de dragul lui.

— Stai să-ți fac o poză, a zis ea. Dar să-ți pun și dinții.

A desfăcut punga cu dinții și s-a uitat îngrijorată la ei.

— Mai bine-i opărim înainte, a spus ea. Ca să-i dezinfectăm.

Îmm? Ce zici?

Și s-a uitat la el ușor derutată, cerându-i sincer o părere.

Iosifel a înțeles „opărim“, dar n-a înțeles „dezinfectăm“ și a întins mâna ca să ia dinții.

— Oare s-o topi plasticul ăsta? a zis ea în timp ce pune la fiert niște apă în ibricul de cafea.

— Ce le faci? a întrebat copilul.

— Îi pun în apă fiartă, ca să moară microbii. Că-i bagi în guriță.

— Faci ceai? a întrebat el.

— Da! a zis mama și a început să râdă. Facem ceai de dinți!

Dinții erau prea mari pentru gura lui Iosifel și-i dădeau o înfățișare cu atât mai caraghioasă. Reușea cu greu să-și împreuneze buzele ca să-și țină gura închisă.

După ce i-a făcut poza, mama i-a pus dinții de vampir în șervețel și șervețelul în buzunarul gentuței și l-a dus de mână la grădinița care era chiar peste drum de blocul lor.

Aproape toți băieții au fost vampiri în ziua aia și aproape toate fetele vrăjitoare, aveau pălării la fel, dar măhuri care mai de care

mai ciudate. S-au fugărit pe holuri și au țipat, și doamnele n-au zis nimic, cum poți să te superi pe ei când s-au străduit atât de mult să se îmbrace, iar părinții au adus de toate. Mai ales mormanul de flori.

Iosifel a vrut să rămână îmbrăcat în vampir și acasă. Îi era cald cu pelerina, iar gulerul înalt și tare îl înțepa în obraz când întorcea capul brusc, însă costumele îi dădea un sentiment de putere și ajunsese să fie convins că el asta și-a dorit de la bun început, deși

ajunsesse vampir doar pentru că mama numai asta s-a priceput să confecționeze.

— Camera mea e un castel, i-a zis Iosif mamei, care cotrobăia în debaraua de pe hol. Și e aici e un șanț cu crocodili, a mai spus, și a arătat către fâșia de mocheta în care se împiedicau mereu cu toții.

— Eu nu văd niciun crocodil, a zis mama ieșind pe jumătate din debara cu o cizmă în mână. Doamne, unde o fi cealaltă?

— Ba da, sunt aici, uite-i, a spus el. Și dacă aș avea o baghetă, aș face o vrajă să-i transform în balauri.

— Vampirii nu fac vrăji cu bagheta, l-a corectat mama serioasă.

— Ba eu fac!

— Tu ești un vampir mai șmecher.

S-a dus în bucătărie, la bufet, și a tras sertarul cel mai de jos, și a luat de-acolo un bețișor lung de lemn, cu care înțepa checul să vadă dacă e copt până în mijloc.

— Uite o baghetă, a spus ea. Dar vezi să n-o rupi!

Tata i-a zis că înainte de masă ar fi bine totuși să se schimbe, iar Iosif a răspuns hotărât că el nu mănâncă.

— Vino să mă ajuți să facem poțiunea, a spus mama. Poțiunea care transformă crocodilii de la castel în balauri zburători!

Pe aragaz fierbea o oală mare din care ieșeau aburi, iar hota de deasupra scotea un vuiet ca șuieratul unui tren în tunel. Pe masă

erau întinse ingrediente de toate felurile. Pe tocător, frunzulițe verzi și zemoase fuseseră mărunțite cu atenție.

— Ce sunt astea? a întrebat Iosif.

— Astea? Astea sunt...

— Mustăți de pisică verde! a sărit tata. Le punem la urmă de tot.

— Îhhh, a făcut băiatul cu o scârbă mimată. Și astea? a zis și a arătat înspre tăiței.

— Astea sunt cozi de șoarece cărunt, a spus mama.

— Îhhh, a făcut Iosif.

— Vrei să amesteci în poțiune?

A dat din cap că da, iar tata l-a luat în brațe și l-a îndreptat către oala aburindă.

— Ia și pune-l pe scaun, a zis mama întinzând taburetul de lemn. Nu-l ține așa spânzurat.

Tata l-a pus în picioare pe taburet, iar Iosifel, un vampir în șosete albe, a amestecat în oală cu bagheta lui subțire de lemn.

— Abia aștept să măncânc și să mă transform în balaur, a spus tata și s-a uitat lung la el, așteptând parcă o încuviințare.

Dar Iosifel nu-și dorea decât să fie vampir și era aproape sigur că este deja.

La masă a mâncat totuși din poțiunea fierbinte și a simțit cum i se duce până în mațele lui mici, iar după prima înghițitură a așteptat o secundă sau două, curios să vadă dacă de-acolo din burtă nu începe cumva o transformare.

Mama și tata au mâncat tot și s-a luat și el după ei și a mâncat tot din castronul negru, de pui de vampir.

Pe canapeaua din sufragerie, străduindu-se să facă un castel din Lego, sau măcar zidul de împrejmuire, l-a luat o moleșeală și a picat într-o parte și imediat și-a dat seama că e un crocodil într-o mlaștină noroioasă. Avea patru picioare scurte și dinți mari și ascuțiți de vampir, dar corpul îi era greoi și stătea în nămol și-i era frig la picioare.

O, nu, s-a gândit Iosifel. Eu vreau să fiu vampir, nu crocodil.
Cel mai mult și mai mult vampir vreau!

Probabil c-a vorbit cu voce tare, pentru că imediat a auzit un glas subțire, de undeva de sus:

— Eu nu știu ce este acela vampir, dar mi se pare că ești foarte crocodil.

— Cine a vorbit? a zis crocodilul Iosifel, speriat până și de umbra lui și împotmolit în mâl.

Deasupra lui, într-un copac, stătea un tarsier, o maimuță mică și caraghioasă, cu ochi sticloși de bufniță și niște degete lungi și slăbănoage, cu care se agățase strâns de o crenguță.

— Și ești și cam fricos, pare-mi-se, a spus tarsierul. O să te mănânce egretele în loc să le mănânci tu pe ele! a zis maimuța și a început să râdă chițăit.

— Eu nu vreau să mănânc nicio egretă, a spus Iosifel, eu vreau să fiu vampir. Vampirii stau în castel, nu în mlaștină.

Începuse deja să tremure de frig și a vrut să se înfășoare cu pelerina neagră, dar ia-o de unde nu-i.

— Eu cred că e imposibil să fii altceva decât ești, a zis maimuța. Dacă s-a nimerit să fii crocodil, ce poți să faci?

Au rămas amândoi gânditori o vreme.

— Ce e acela vampir? a întrebat tarsierul.

— E... e un fel de om...